

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Oszályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1929"

Személy

Szerző:

Bösetory Er

Cím:

Két hollandus újságíró
beszámolója Budapestről

Forrás:

Magyarország

Bp.

1929. II. 23.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Két hollandus újságíró beszámolója Budapestről

Amsterdam, február hó

(Saját tudósítónktól.) Külföldiek, idegen újságírók jártak legutóbb Budapesten. Nem kongresszusra mentek, nem várta őket senki. Nem csináltak nekik „hivatalos” programot, nem elérték őket vége-hossza nélküli pompás magyar lakomában. Sőt — mint ahogy mondják nekünk, — a jó budapestiek tudomást sem vettek róluk.

A két hollandus újságíró szorgalmasan jegyzett, sétált, kirándult, látogatta Budapest nevezetességeit. Azokat is, ahová az idegenvezetők nem szokták elvezetni feltétlenül a Budapestre érkezett külföldi vendégeket.

Hosszu lenne elmondanunk mindazt, amit a világvárosok tanulmányozásában már rutinizott idegenek láttak, hallottak és megfigyelhettek Budapesten. Beszámolójukban különben sok a téves következtetés is, de hiszen idegenvezető s kellő felvilágosítások nélkül még a leggyakorlottabb világjárók is könnyen juthatnak homis megállapításokra s lehetnek elfogulttá. Mindazáltal a szabadságidejüket Budapesten töltött külföldi újságírók feljegyzései között sok a megszivlelnivaló s ezért ezek közül fogok elmondani egyes részleteket.

„A sötét, rosszul kivilágított, csöndes és kihalt kelenföldi pályaudvar, amelynek egyet-

lenegy porcikája sem emlékeztet a közép-európai nagyobb állomásokra, fogadja a Bécsből Budapestre érkezőt. Már pedig a kelenföldi állomáson olvashatja az idegen először e szót: Budapest” — kezdik élményeik elmondását a Pesten járt külföldi újságírók.

„Azt hinné az ember, — írják aztán —, hogy a kelenföldi rendezőt elhagyva, házak között, forgalmas utcák felett robog tovább a gyorsvonat. Hiszen feltételezhető, hogy a modern Budapest főpályaudvara bent fekszik a város centrumában. Azonban házaknak nyoma sincs s máris — célnál vagyunk. Megérkezünk. Keleti pályaudvar! Erről a Keleti pályaudvarról csak annyit, hogy az ma már valóban nem illik a modern Budapesthez.”

Ilyen impressziók között kell kiszállnia a bécsi vonatból az idegennek Budapesten.

Elmondják azonban a Budapesten járt újságírók azt is, hogy kilépve a Keleti pályaudvar „ócska” csarnokából, egy gyönyörűsége modern város, meglepő utcai forgalommal, lüktető élettel s főként jól öltözött elegáns emberekkel tárult eléjük. Különösen, ha nem tértek le a főutvonalokról.

Az, hogy magyarul nem tudtak, (bár a magyar nagyon is megbecsüli és szereti a maga nyelvét) a legkevesebb gondot sem okozott nekik, mert nemcsak németül, de ott, ahol egy modern nagyváros etikája megkívánja, mindenütt angolul is tudtak a pestiek.

Érdekes, amit az utca rendjéről írnak: hogy a legfontosabb gőcpontokon a dirigáló közlekedési rendőröknek célszerűtlen a felszerelése. Nem volna szabad például hosszú kardot viselniök. Mert a hosszú kard, mialatt egyhelyben szükségszerűen jobbra-balra fordulnak, folyvást a lábszárukba ütődhetik s zavarhatja őket; ezért meg kell markolniok. minek folytán két kézzel sohasem intézhetik nyugodtan a közlekedés rendjét. Már pedig a gyakorlat eddig mindenütt azt bizonyította, hogy a jó közlekedési rendőrnek — különösen a gőcpontokon — mindig szüksége van mind a két kezére.

A kerékpáros-rendőrök viszont — legalább is kritikusaink szerint — helytelenül ülnek meg a kerékpárt. Magas a kerékpárjuk nyerge s tulajdonképpen alacsony a kormányrud, ezért aztán folyvást előredült, illetve meggömbült testtel

kerékpároznak a pesti utcákon. Pedig a kerékpáros-rendőrnek egyenes testtartással kell ülnie, mert csak így tekinthet szét alaposan jobbra és balra.

Csodálkoztak rajta a külföldi újságírók, hogy Budapest legérdekesebb s látványosabb pontján: a Rákóczi-ut és a Nagykörut keresztezésénél találkozik az arra járó idegen a magyar főváros legkevertebb közönségével. Pedig ezt a pontot folyvást „tisztán” kellene tartani, írják jóindulatu bírálatukban. A cifra leányokat s cigányzenész táborozásokat el kellene tiltani erről a keresztezésről. A világot járó idegennek ugyanis nagyon tetszik az a hatalmas pesti forgalom, ami legjobban ennél a keresztezésnél mutatkozik meg s amit itt „három óriás bérpalota és egy stílusos

színház között“ bonyolítanak le. De viszont kellemetlenül is érinti az idegent, ha éppen itt kell konfliktusba keverednie a világvárosok tolakodó hölgyeivel.

Nagy elismeréssel adóztak kritikuszaink a pesti szállóknak s a pesti fürdőknek. A Gellért-szálló épületére s fürdőjére például nagyon büszke lehet a magyar főváros. Ilyen luxust, ennyi modern kényelmet a nyugat-európai sehol e föld hátán nem talál s nem kap — legalább is a maga tárcájához mértén, — olyan olcsón, mint Budapesten.

De vannak az idegenek beszámolójában kellemetlen részek is. Így például rendkívül meglepte őket, hogy a város belső perifériájában mennyi a „kocsma“! Meg is jelölik pontosan azt, hol legjobban csodálkoztak. Azt írják, hogy a „Béerkocsis-utca“ nevű „straaton“ a Rákóczi-térig, alig 150 méteres távolságon nem kevesebb, mint 11, mond tizenegy olyan kicskocsrát találtak, melyeket bátran „lebuj“-nak is lehetne nevezni. Ezekben mindenütt zene, duhaj hangzavar, mindenütt alsóbbrendű polgárok (köztük feltűnően sok nő) alkoholt fogyasztottak. Ezekből a „lebujok“-ból — teszik hozzá — nem tizenegyet, de egyet sem türne meg ma egy világváros még félpercig sem a maga centrumában!

A pesti színházak — szerintük — annyira látványosak, hogy bármilyen előadásra elmehet az is, aki nem tud magyarul. Ellenben

egészen más véleményen vannak a pesti mulatókról, főleg az éjjeli táncoshelyekről. Azt mondják, hogy ezeken a helyeken a vendéget, különösen pedig a külföldieket túl erőszakosan kezelik. Egészen feltűnő, meglepő, sőt néha már bántó is, ahogy a kis pikolótól kezdve a karmesterig „utaznak“ a külföldre. Ezért ezeken a helyeken már nem érezheti magát jól a budapesti éjjeli életre is kíváncsi nyugateurópai vendég. Nem tetszett kritikussainknak a pesti „bárhölgyek“ viselkedése sem. Hangsúlyozzák, hogy több finomságot, több „világvárosiasságot“ vártak volna tőlük s azt írják, hogy ezek a pesti „lokálnők“ vagy tulontul fiatalok, vagy már nagyon is — öregek.

Általában azonban Budapestnek — úgy is, mint fürdővárosnak, — nagy jövőt jósolnak. „Nem fog sok időbe kerülni — írják, — hogy a nagy Budapest tulnő Bécsen s valóban lelke, irányítója, centruma lesz Kelet-Európának!“ Ezért kell, hogy a nyugateurópai már most törődjön a magyar metropólis-sal s utazásai során programjába vegye Budapestet is. Nem fogja megbánni, ha elmegy Budapestre, ellenkezően: aki egyszer ott járt, újra és újra visszavágyik a magyar Duna partjára, — hirdeti ezt ez a Budapestről írott legújabb külföldi vélemény.

Bösztöry Er.